Aron Biro

Homo Hermeticum

A great deal of intelligence can be invested in ignorance when the need for illusion is deep.

Saul Bellow

Tresar de fiecare dată când aud soneria, nu neapărat pentru că m-ar lua prin surprindere. În cazul acesta nu m-a surprins, o rugasem pe vecină să-mi cumpere patru litri de apă şi mă aşteptam să sune dintr-o clipă în alta. Tresar atunci când mi se confirmă aşteptările. O fi de vină şi sensibilitatea la zgomot, provocată de migrene.

Mă uit pe vizor să îmi confirm încă o dată expectativa. De data asta nu mai tresar. Sunt de vină migrenele, cu siguranţă. Deschid uşa spre hol, Salut, Salut.

— Da ştiu că eşti însetat… se zice că omul are nevoie de doi litri de apă pe zi.

— Eh, nu vroiam să te mai deranjez şi mâine. Mi-am luat liber de la serviciu câteva zile, mă omoară greţurile astea.

— Ai încercat cu ceai de anghinare? Îţi ia greaţa cu mâna.

— Am încercat totul. Doar alcoolul funcţionează. Problema

e că la mahmureală totul devine mai rău decât înainte.

— Ţi-am mai spus, vine soră-mea săptămâna viitoare, treci pe la noi să îţi vadă câmpul energetic. Poate să vadă orice problemă, are un ochi special cu care descoperă adevărul despre orice.

Nu îmi mai amintesc replica cu care obișnuiam să închid acest subiect iar vecina profită.

— Te rezolvă în câteva minute. Mie mi s-a uitat cinci minute în talpă şi a ştiut că am probleme cu vederea.

— Ţi-e soră, probabil ştia asta de când ţi-ai făcut prima pereche ochelari.

— Nu ştiu de ce mă mai obosesc, nu mă iei în serios. O să crăpi de mâna doctorilor.

— Mai discutăm când vine soră-ta.

— Săptămâna viitoare.

— Ştiu, mi-ai spus deja. Discutăm săptămâna viitoare.

— Nu mi-ai spus la ce îţi trebuie atâta apă.

— Intenţionez să o beau, desigur.

Îi las o bancnotă în palmă, cu bacşiş inclus, şi închid uşa mitocăneşte. Îmi va purta pică până la următoarea ocazie de a-mi face un serviciu şi de a se reinvesti în înger păzitor.

— Să-ţi stea în gât, aud de dincolo de uşă, apoi ecoul paşilor

de pe hol mă fac să tresar, de data e confirmarea faptului că rămân singur.

Aranjez sticlele de la stânga la dreapta pe masă, cu etichetele spre mine, perfect aliniate. Apă plată. Apă plată. Apă plată. Apă plată. 1 L. 1 L. 1 L. 1 L. Văzute de sus, dopurile nu au acelaşi aliniament, trebuie să le rotesc puţin. Expiră la. Expiră la. Expiră la. Expiră la. Ei drace, până și apa plată are termen de garanţie? Se întâmplă să am o oglindă pe masă. Dacă aş reuşi să îmi văd creștetul capului, poate aș reuși să văd înscrisă acolo ziua, luna, anul. Un termen de expirare pe care vecina mi l-ar putea citi, să îmi spună şi mie cât mai am de trăit, să ştiu încotro iau autobuzul mâine dimineaţă. Rearanjez sticlele pe masă de mai multe ori, până realizez gestul compulsiv. Probabil îmi voi petrece ultimele zile cu o veioză în pat, aprinzând-o şi închizând-o frenetic. Iau sticlele cu mine şi le aliniez în sufragerie, apoi mă întind pe canapea cu ochii închişi.

*

Alerg printr-un tunel îngrozitor, cu pereţi soioşi pe care se scurg… scurgeri. Palmele îmi alunecă de pe aparente puncte de sprijin, mă clatin de parcă aş traversa un pârâu îngust şi furios, vertijul mă năpădeşte şi nu pot fixa un echilibru în spumele învolburate care se rostogolesc pe pereţi. Am certitudinea că

există lumină la capătul tunelului dar nu pot să ajung la ea pentru că, în ciuda intenţiei de a o rupe la fugă, nu fac decât să mă rostogolesc pe peretele tunelului, cu scurgerile scurgându-se peste mine, ne amestecăm şi băltim şi probabil supurăm iar pe cer nu e nicio lună care să se reflecte în bălţile noastre.

*

Mă îndrept spre biroul în care păstram plicurile cu scrisorile nevesti-mii. Cândva sertarul se deschidea silenţios şi mirosea a hârtie şi a cerneluri şi cândva demult chiar a creioane de lemn proaspăt ascuţite. Acum îl deschid cu zgomotul foliilor de medicamente şi un tub de pastile gălăgioase se rostogoleşte dinspre fundul sertarului. Îmi folosesc degetele să împrăştii şi mai tare conţinutul, în căutarea plicurilor. Folosesc cuţitul de desfăcut scrisori, unul din cele mai inutile obiecte din univers, de regulă nelipsite din apartamentul meu. Una din acele posesiuni care ne supravieţuiesc şi sunt descoperite sute de ani mai târziu, încă utilizabile, alături de un craniu şi un braţ de oase, rămăşiţe ale celui care a trăit în închipuirea că le posedă.

Revărs câteva fire de praf pe antebraţ înainte să îmi amintesc să desfac dopul primei sticle. Mai revărs câteva pe covor înainte sa realizez că nu pot desface dopul în timp ce ţin cuţitul şi plicul în mână. Până la urmă sistematizez problema şi

salvez trei sferturi din conţinutul plicului. Torn praful alb în sticlă până când mi se demonstrează evidenţa lui Arhimede că nivelul apei creşte dincolo de buza recipientului. Ar fi trebuit să beau două gâturi din sticlă pentru a face loc prafurilor. Ori să folosesc o cană. Ideea cu cana îmi displace. Patru litri de apă înseamnă şaisprezece căni cu apă. De aici, probleme legate de distribuţia uniformă a prafului în lichid, plus senzaţia că nu voi termina niciodată de băut atâtea căni.

N-am băut niciodată patru litri de apă deodată. Nu în viaţa asta, nu în cât îmi amintesc din ea. Odată cu vârsta, fereastra amintirilor de îngustează. Care e primul lucru pe care mi-l amintesc? Ceva de pe la şapte ani. Sunt sigur că în urmă cu zece ani încă îmi aminteam ceva de pe la trei ani. Am notat asta undeva, era vorba de o furnică. Amintirea primei furnici care m-a muşcat. Acum nu îmi mai amintesc asta, nu pot decât să dau crezare faptului că nu am minţit când scriam că mi-o amintesc. Suntem o specie senilă. De la o vreme, fiecare lucru nou pe care îl învăţăm înlocuieşte o amintire. Iar fereastra amintirilor se îngustează, până când scade sub limita toleranţei sociale. Apoi cineva îţi pune diagnosticul şi începi să uiţi fără să mai înveţi nimic.

M-am hotărât să dau un telefon medicului de familie.

— Scuze că sun la ora asta, dar am o dilemă. Trebuie să beau apa asta dintr-o dată sau așa, peste noapte?

— Păi, ce să zic, bea-o cât de repede poţi. Toarn-o într-o oală şi tot bea câte o cană până se termină.

— Adică să stau lângă oală până se termină? Mi se pare că o să dureze cam mult, chiar și dacă mă forţez. N-am băut niciodată mai mult de un litru de lichide dintr-o dată, și asta la un festival al berii.

— Ei, nu e cazul să te forţezi. Uită-te la un film, pune oala alături şi soarbe aşa, ca dintr-un suc.

— Un suc? Ai idee ce gust are porcăria asta? Aş vrea să o dau pe toată peste cap, tocmai ca să nu-i simt gustul, aici e problema. Nu ştiu cât pot să dau peste cap dintr-o dată.

— Omule, n-am mai auzit pe nimeni să aibă dilemele astea.

— N-am sunat să faci mişto de mine.

Închid telefonul. Naiba să vă ia de bugetari. Beau două guri din prima sticlă de apă, a căpătat deja savoarea prafurilor. Suportabil. Golesc plicul în sticlă şi praful se precipită într-o cocoloş mare, alb, crispat, lipit de peretele sticlei. Dacă am băut deja din apă, cu siguranţă concentraţia nu mai e aceeaşi. Trebuia să torn totul în oală.

La dracu cu oala. Pun dopul şi încep să uniformizez soluţia

agitând sticla. Fulgi de nea zboară prin apă. Nanoboţi. Mai agit o dată şi fulgii devin chiar mai mici, deplasându-se haotic ca într-un glob de sticlă. Unul fără brad, fără Moş Crăciun sau vreun castel miniatural. Procedez la fel cu celelalte sticle: beau câte două guri şi revărs plicul în spaţiul eliberat. N-am ce să păţesc dacă e concentraţia prea mare.

Voi da totuşi un telefon.

— Tot eu sunt. Nu te supăra.

— ...

— Alo!

— Da, te aud.

— Pot păţi ceva dacă e concentraţia mai mare? Adică dacă nu beau fix patru litri? Să zicem cu un sfert de litru mai puţin? Eventual compensez cu un pahar de apă curată de la robinet, ce zici?

— ...

— Alo!

— Ai vărsat vreunul din plicuri?

La asta nu mă gândisem, dar nu vreau să complic discuţia prea mult.

— De fapt am băut o parte din apă înainte să torn praful în ea.

— E ok, tot acolo a ajuns şi apa pe care ai băut-o. Teoretic ai putea să bei apa curată şi apoi să inhalezi prafurile. Hahaha! Nu te mai măcina cu prostii. Dă pe gât porcăria aia, nu-ţi mai pune atâtea probleme.

— …

— Alo, eşti în regulă?

— O ultimă întrebare şi îţi urez noapte bună.

— Desigur.

— După cât timp îşi face efectul? Adică, nu vreau să fac vreo greşeală… Dar… ar trebui să stau la baie chiar în timp ce beau? Am vreo şansă să adorm în noaptea asta?

— În prima fază nu ţi-aş recomanda să adormi altundeva decât în baie. Cam la o oră după ce bei soluţia ar fi bine să te muţi cu un ziar la baie.

— Ziar sau revistă?

— Două numere din Dilema sunt suficiente. Citeşte-le cu atenţie şi când ai terminat te poţi duce la culcare. Deşi e posibil să te mai trezească şi la noapte de câteva ori, dar nu în mod agresiv.

— Am înţeles, mulţumesc.

— Nu te mai panica, mâine bem o bere. Rezultatele analizelor ţi-o vor permite.

— Am înţeles, mulţumesc.

— Iar dai replici mecanice, unde îţi fuge gândul?

Am apucat să închid ochii şi să văd iar pereţii nămoloşi ai tunelului, scurgerile clipocind şi deasupra şi dedesubt, ori în lateral, nu am o percepţie clară asupra orientării în spaţiu, ştiu doar în care parte este înainte şi mă uit într-acolo, e tot ce pot să fac.

— Vorbim mâine.

— Noapte bună. Nu te agita, cel mai mare rău pe care îl vei trăi mâine va fi senzaţia penibilului.

*

M-am hotărât să nu risc nimic şi să mă mut cu sticlele la baie. Le-am îngrămădit în chiuvetă şi m-am aşezat cu nădragii în vine. Fără Dilema, nu pot să mă concentrez în dispoziţia asta.

Băusem primul litru fără probleme, aproape ca la concursul de bere. Îmi era sete, nu băusem lichide toată ziua şi iată că şmecheria a funcţionat. Gustul lăsat de praf pe rădăcina limbii era slab. Lucrurile mergeau înspre bine. Apoi am început să mă plictisesc. Am sesizat forfota maţelor dar nimic ieşit din comun. Mi-am permis să mă ridic de pe WC şi să mă plimb o vreme prin apartament. Mi-am permis să răsfoiesc ziarul întins pe canapea. Apoi am realizat că habar n-am care e ritmul în care ar trebui să beau soluţia. Efectul poate începe la o oră după ce am

început să beau sau la o oră după ce am terminat. Am început să beau și al doilea litru dar mergea mai greu. Legea utilităţii marginale, exemplificat cu pahare de apă: fiecare pahar de apă consumat oferă o satisfacţie a nevoilor mai redusă decât cel anterior. Începând de la un punct încolo, derivata curbei de utilitate devine negativă. La al treilea litru de apă îmi era greaţă și mă simţeam ca o vezică urinară cu cap și două picioare. Atunci am decis că era timpul să mă mut definitiv la baie, cu dileme cu tot.

*

Am apucat chiar să dorm, de data asta fără coşmaruri despre tunelul forfotind. Am găsit sticlele goale unde le-am lăsat, în chiuvetă, cu urme de sediment pe fund. N-are a face, mă încadrez în grafic – când am încercat să fac treaba mare, am produs un lichid mai curat decât apa de băut. Abia s-a limpezit puţin apa albastră din vasul WC-ului. Am făcut un duş, am numărat bani și am pornit la drum.

Pe stradă mă podidesc iar senzaţiile, tresăririle. E o ploaie măruntă care te face să crezi că nu merită să iei o umbrelă, dar te spală din cap până în picioare înainte să ajungi în staţie. Oraşul arată ca o femeie cu reţineri de apă și igrasie la colţurile gurii. Frumoasă și bolnavă, cu metabolism dereglat. Autobuzul nu

soseşte niciodată la ora afişată. Sunt probleme la o arteră şi circulaţia e coagulată.

Întâlnesc primul mongoloid în staţia de autobuz. Îl cunosc, se hrăneşte cu portocale din mila magazinelor alimentare din cartier iar când nu le primeşte, le fură şi e fugărit cu pietre. Când nu îi este foame și nu îl fugăreşte nimeni, stă în staţia de autobuz pe banca de aşteptare, singur, evident. Nimeni nu se aşază lângă mongoloid. Pe femei le atinge pe sâni iar pe bărbaţi îi scuipă. Dar e mereu bine dispus, are undeva un veşnic motiv de surâs, cu gura lui strâmbă de personaj de benzi desenate din care te aştepţi în orice clipă să iasă o bulă cu replici răstite sau sfidări la adresa sistemului. Mă aşez lângă el pe bancă cu gândul că o să-i trag un şut în fund dacă mă scuipă. Nu pare să intenţioneze vreo agresiune, mai degrabă mă priveşte cu… milă? Silabele i se revarsă pe gură cu cadenţa unui cod Morse: Acah… Acah… Acah… Apoi mă bate pe umăr, să mă asigure că, undeva bine ascuns, există un veşnic motiv de bună dispoziţie.

Pe al doilea mongoloid îl văd prin geamul autobuzului. Îl cunosc și pe el, dar nu îmi amintesc să îl fi întâlnit vreodată în aceeaşi zi cu cel din staţie. Deşi e posibil să se fi întâmplat asta, fără ca eu să fi atribuit vreo semnificaţie faptului. Al doilea mongoloid dirijează circulaţia. Vocabularul său este mai bogat

decât al celuilalt și vocea mai puternică: dreaaaaaaaa-PTA! stââââââââââân-GA! Mașinile îl claxonează și îl ocolesc cu grijă, dar nenorocitul nu se dă dus. Cândva m-am tolănit la una din terasele din apropiere și l-am văzut stând mai bine de două ceasuri în intersecţie, încercând să pună ordine în univers, să stabilească cine merge la dreapta și cine la stânga, între valuri de claxoane și trecători care se opreau chicotind să îl privească. Apoi, cum se întâmplă de fiecare dată, a venit o mașină a poliţiei și șoferul a răcnit la el:

— Când ai de gând să încetezi cu prostiile?

— Când o să reparaţi semafoarele, a strigat un pieton, și toată lumea din intersecţie a râs iar poliţiștii s-au simţit prost și au tăbărât cu bastoanele pe mongoloid. A doua zi însă, cu capul bandajat și pătat de sânge era la loc în mijlocul intersecţiei, cu braţele întinse și împrăștiind salivă în timp ce răcnea: dreaaaaaaaa-PTA! stââââââââââân-GA!

De data asta șoferul autobuzului nici măcar nu îl înjură în timp ce trecem pe lângă el. Autobuzul face o curbă largă în intersecţie, suficient încât să îl văd pe mongoloid uitându-se la mine, cu un braţ ridicat și unul întins pe lângă corp, urlând: SUS! JOS! SUS! JOS!

Al treilea mongoloid urcă în autobuz în penultima staţie.

Are la gât o placă de carton pe care scrie cu pixul: *Am cancer la CAP, vă rog sămă ajuta-ţi, aşa să vajute Dunezeu!* Iar dedesubt este desenat un craniu cu trei orbite, două normale şi una în mijlocul frunţii. Se târăşte prin culoarul dintre scaune cu placa bălăngănindu-se de piept, o mână pe barele de susţinere şi una întinsă. Avansul îi este lent şi de un relativ succes. Rata milei este de una din patru persoane. Ajunge lângă mine şi stă. Mă uit pe geam nu atât pentru că nu suport să îl văd, ci din pricina mirosului. Totuşi, mongoloidul nu se dă dus, ba chiar se aşează pe scaunul de alături cu un zgomot de băltire care îmi confirmă că a făcut pe el ori una, ori alta, ori ambele.

Apoi pe umărul meu stâng îi zăresc cu coada ochiului mâna pe care şi-a strecurat-o prin spate, să mă cuprindă pe după umeri.

Apoi îşi reazămă capul pe celălalt umăr şi începe să plângă.

Apoi autobuzul se opreşte.

*

În sala de aşteptare a cabinetului medical oamenii stau cu feţele în palme să nu vadă pereţii tapetaţi cu tot soiul de orori şi imagini mărite din manualele de anatomie. Codul culorilor nu reflectă neapărat culorile reale ale organelor, mă informează legenda ataşată unei hărţi digestive. Cineva icneşte de dincolo de

uşa dublă care duce spre salon. Am uitat uşa de la intrare întredeschisă şi un câine cu privire umană profită de asta să se strecoare în sala de aşteptare. Se aşează în faţa mea, întins pe burtă în poziţia unui sfinx. Oamenii îl ignoră, în continuare cu feţele în palme. Sfinxul mă ia la bani mărunţi.

— Păşeşti în întuneric, străine?

— Este o întrebare retorică?

— Bineînţeles. Ştii cine sunt eu?

— Auditul cunoaşterii?

— Eşti hotărât să treci de partea cealaltă a porţilor?

— Am o programare, mă simt prost să întârzii la întâlniri şi să revoc programări.

— Dacă doreşti cu adevărat să treci de partea cealaltă, acolo unde se află răspunsurile, va trebui să îmi oferi răspunsul corect la trei ghicitori.

— Mi se pare rezonabilă propunerea.

— În regulă. Eşti pregătit să începem? Atenţie, nu îţi permit să foloseşti telefonul, nici să apelezi la cei din jur şi nicio altă sursă decât amintirea şi gândurile tale cele mai oneste.

Oamenii din sala de aşteptare şi-au descoperit feţele, palmele le acoperă acum urechile iar gurile le sunt căscate în forma unui O contorsionat.

— Să începem, sfinxule, în cinci minute o să fiu probabil chemat de partea cealaltă a porţilor.

— Atunci nu zăbovi şi fii atent la prima întrebare: care a fost rata inflaţiei anul trecut?

Nimic mai uşor, am citit astă noapte ceva ştiri economice, în timp ce stăteam pe WC, în timpul lavajului gastric. Trecem la a doua.

— Care a fost numele primului om cu nume de pe Pământ?

— … Adam?

Am mers pe intuiţie, sfinxul dă din coadă aprobator.

— Care a fost numele ultimului premiant Nobel pentru literatură?

O ultimă şansă, o ultimă ghicitoare, un ultim răspuns. Deciziile definitive sunt tăioase şi prea rapide încât să fie rodul unei judecăţi amănunţite.

— Aron Biro.

Apoi oamenii din sala de aşteptare îşi iau palmele de pe urechi şi îşi acoperă gurile. Sfinxul latră şi o asistentă medicală cu şorţ de măcelar îl alungă cu un mop însângerat.

Apoi asistenta se hotărăşte să bage în priză televizorul atârnat pe unul din pereţii sălii de aşteptare.

Apoi se deschid uşile şi îmi aud numele.

*

În vremea adolescenţei, îndeosebi în timpul orelor de educaţie sexuală am stabilit împreună cu prietenii că nu e posibil să stai cu nădragii în vine în faţa unei femei frumoase, fie ea chiar medic, fără să ai o erecţie involuntară. Desigur, era vremea la care unii dintre noi visam să ajungem ginecologi şi eram convinși că în spatele deciziei stă o infailibilă strategie a promiscuității pe termen lung.

Azi lucrurile stau altfel, nu mă pot concentra asupra discursului preambul al doamnei doctor privind eventualitatea unei biopsii şi mersul general al analizelor, dar nici nu pot să urmăresc linia rujului ori să încerc să ghicesc dacă ochii ăştia mă privesc din spatele lentilelor de contact sau culoarea le este naturală. Sunt atât de detașat de ce se întâmplă în jur încât am impresia că voi avea o experienţă extracorporală.

Discursul formal se încheie şi asistentele medicale în echipamente de măcelari, cu mănuşi galbene şi seringi verzi mă ajută să mă întind pe spate şi mă îndoapă cu sedativ. Nu e bărbat cel care nu trece prin asta o dată în viaţă, zicea medicul de familie.

Avea dreptate, nu m-am simţit în viaţa mea mai prost decât acum, întins pe spate cu genunchii ridicaţi şi picioarele desfăcute,

o poziţie căreia femeile i-au conferit demnitate prin prestanţa actului naşterii dar aici… aici nimeni nu dă naştere la nimic. Doamna doctor mă pătrunde fără vreun avertisment şi începe să învârtă o mulinetă, cu hotărârea unui pescar pentru care conflictul cu peştele cel mare este unul personal. Asistentele măcelari mă ţin de braţe şi se uită pe ecranul de la capul patului, ignorându-mi privirea hăituită care trece de la una la alta, apoi la doamna doctor care ghidează din mulinetă capătul luminos al firului ce înaintează bezmetic prin labirintul intestinului. Mă bucur că nimeni nu a remarcat tatuajul cu grupa de sânge pe care mi l-am făcut pe pântece, pentru cazul în care aş fi găsit inconștient și gol pușcă de către cineva dispus să-mi acorde primul ajutor. Un flux de aer mă balonează la dimensiuni incredibile încât mi se pare ridicolă pretenţia doctoriţei de a mă întoarce pe o parte.

— Acum să mă întorc? Așa? Cu furtunul în mine?

— Preferaţi să-l scot şi să-l mai introduc o dată?

Are dreptate. Încerc să nu mă împiedic cu călcâiele de furtunul prin care a fost introdusă undiţa şi mă las pe partea stângă cu senzaţia neconfortabilă că stau pe o pernă de aer. Iar doamna doctor începe să învârtă din nou la mulinetă, cu ochii aţintiţi asupra ecranului pe care capătul luminos al sondei

proiectează imagini. Am senzaţia că dacă deschid gura lumina se va revărsa afară. Nu mă costă niciun efort să verific dar rezultatul mă dezamăgeşte în mod previzibil. Îmi propun să fac glume pe tema asta dacă scap cu bine. Cum aş putea să scap cu bine? Mulineta se învârte, minutele trec, iar doamna doctor are un antebraţ de pescar.

Văru-meu zicea că lumina lanternei sperie peştii. Nu mă pricep la pescuit, dar îl însoţeam la sfârşit de săptămână să nu stau singur cu gândurile, imediat după divorţ. Îl ajutam să tragă râme pe cârlige – un gest nu cu mult diferit de colonoscopia asta – și prăjeam cârnaţii – consumul lor excesiv m-a adus la colonoscopia asta. Atunci când fiu-său cel mic ne însoțea, îl puneam să recite poezii, să ne asigurăm că nu-și găsește ocupaţie prin mlaștină înainte de răsăritul soarelui.

Peşte peşte peştişor,
Luminos ca soarele,
Lunecos ca apele,
Trei pofte îmi împlineşte
Trei necazuri lămureşte
Soarele de ce se stinge,
Apa cum de se prelinge,
Ochiul de ce poate plânge.

Apoi începeam să comentăm poeziile, să aflăm ce a vrut să spună cu aia sau cu ailaltă, după recomandarea dascălilor de la şcoala particulară pe care puştiul o urma. Văru-meu n-avea încredere în sistem, îşi purtase copilul prin grădiniţe şi şcoli New Age despre care nevastă-sa susţinea că pregătesc francmasoni. Cine altcineva învaţă aşa o poezie?

Dincolo de glume, văru-meu avea o aversiune faţă de instituţiile statului şi o rezuma printr-o teorie: Domle, singurii oameni care fac treabă sunt cei cărora le pui banul în mână. Dascăli, avocaţi, măturători, chiar şi medici. Poţi să mori şi o sa-ţi spună că n-ai nimic până nu le pui banii în mână. Şi când le pui, o să-ţi spună că asta e, trebuia să-i dai mai repede, când se putea face ceva. Acu eşti nefericitul deţinător al adevărului absolut.

Închid ochii şi lumina mă izbeşte cu forţa unui soare năvălind de după o eclipsă peste privirea neprotejată. Apuc să văd capul monstrului şi umbrele proiectate de acesta pe pereţii de un roz umed ai tunelului, apoi lumina devine atât de puternică încât o senzaţie de arsură mă fulgeră pe toată lungimea coloanei vertebrale și îmi pierd cunoştinţa şi cunoştinţele în ciuda palmelor insistente ale uneia din cele două asistente măcelăriţe.

Mă trezesc tot cu nădragii în vine, în aceeaşi poziţie, de data asta cu doamna doctor aplecată deasupra mea şi undiţa

trântită în chiuveta din dreapta patului.

— Încercaţi să vă ridicaţi.

Ochii împăienjeniţi din pricina sedativului sunt incapabili să discearnă numărul de zerouri din tariful afişat pe peretele cabinetului, aşa că mă bazez pe fereastra memoriei să îmi amintesc câţi bani trebuie să las în urmă. Doamna doctor mă ajută să mă întind într-un fotoliu şi îmi indică ecranul de pe perete cu fotografiile.

— Am solicitat opinia unui oftalmolog, aud o şoaptă undeva în aceeaşi cameră în timp ce privirea încearcă să focalizeze şi să interpreteze imaginile afişate, pe care le pot recunoaşte fără să am cunoştinţe medicale.

— Am găsit într-unul din coturile colonului dumneavoastră un ochi. Unul funcţional în partea stângă, deşi vizibil atrofiat. Parţial resorbit.

*

Oftalmologul priveşte imaginile de pe birou cu o încruntare pe care în mod normal aş pune-o pe seama faptului că îmi evită privirea. În acest caz, tehnic vorbind, mă privea chiar în ochi. În ochiul interior, din colon, conectat printr-un nerv optic direct la măduva spinării.

Aparatul colonoscopic a fost modificat pentru a include o

lentilă necesară analizelor oftalmologice. Stau într-un scaun similar celui de la dentist, cu instrumentele invazive trecute printr-o gaură prevăzută în scaun.

— Vă rog să citiţi literele afişate în acest moment.

Ochii îmi sunt deopotrivă închişi şi acoperiţi cu o bandă neagră. Ochiul interior vede pâclos literele proiectate înainte de primul cot al colonului.

— Nu cred că pot să le citesc.

— Dar acum?

Literele au căpătat dimensiune dar formele sunt în continuare neclare, cu atât mai mult cu cât sunt proiectate direct pe mucoasa intestinală. Am refuzat categoric ca proiecţia să fie făcută pe un ecran. Unul exterior nu era fezabil fără să fiu mutilat, iar unul invaziv n-aş mai fi putut suporta alături de mănunchiul de cabluri care îmi provocaseră deja un ambuteiaj în sigmoid.

— Nu văd nimic, îmi pare rău.

— Nicio problemă. Încercaţi acum…

Literele sunt suficient de mari încât să fie clar vizibile dar prea mari încât să încapă mai mult de două pe suprafaţa de proiecţie. Alte litere se întind pe pereţii laterali dar îmi e imposibil să rotesc ochiul interior cu forţa voinţei. Mai mult, după cum indică radiografiile, nici măcar nu îl pot deschide complet,

pleoapele sunt parţial sudate. Probabil în timp avea să fie resorbit complet, dar mă mir că nu l-au găsit la ecograf.

— Am putea proceda la o rezecţie, însă s-ar putea să aibă efecte mai grave decât dacă îl lăsăm acolo îmi şopteşte gastroenterologul pe care nu îl pot vedea datorită plasării lui undeva în spatele tetierei, probabil responsabil cu ghidarea cablurilor prin intestin, de data asta cu un mecanism ceva mai complicat decât mulineta sondei de colonoscopie.

Îmi jur că nu voi spune niciodată nimănui nimic despre asta.

*

O noapte întreagă petrecută pe Internet, până mi s-au umflat ochii de oboseală, cel puţin cei doi ochi pe care îi văd în oglindă.

Cuvinte cheie: ochi colon

Răspunsuri: Biopsii în cancerele de colon şi ochi, peptide unice în colon şi ochi…

Încarcă pagina…irelevant

Încarcă pagina…irelevant

Încarcă pagina…irelevant

Încarcă pagina…la naiba…Înapoi Înapoi Înapoi Înapoi

Corectez cuvintele cheie: colon şi ochi

Răspunsuri: aceleaşi, cu precizarea conjuncţia ŞI a fost ignorată

Cuvinte cheie: al treilea ochi

Răspunsuri: Displezie frontonazală, Al treilea ochi – a şasea chakră, Glanda pineală şi percepţia extrasenzorială, Ochiul lui Shiva şi distrugerea lumii, Al treilea ochi al francmasoneriei, Învăţăturile lui Tathagata, omul cu trei ochi…ia să vedem.

Încarcă pagina: Iluminare Supremă cu ajutorul lui Tathagata. Cine este el? De ce a venit printre noi? Apasă aici ca să afli.

Cele cinci îndoieli:

Cine sunt eu? Eu sunt cel adevărat, cel care vede adevărul şi cel care spune adevărul.

Care este misiunea mea? Eu sunt cel care împlineşte speranţa. Eu sunt cel care arată cum se poate trece de la umanitatea prezentă la umanitatea viitoare.

Care este mesajul meu? Eu sunt cel care nu rosteşte minciuna într-o lume care trăieşte în minciună.

Ce mă face diferit de alţi oameni? Mai întâi a fost ochiul din frunte, simbol al Iluminării, apoi am văzut lucruri prin intermediul conştiinţei, apoi m-am îndepărtat de cele cinci pasiuni, apoi am devenit capabil să văd adevărul şi să îl rostesc în

cuvinte.

Ce este Iluminarea? Iluminarea este deschiderea celui de-al treilea ochi.

Pentru a adresa întrebări lui Tathagata sau a citi întrebările altora, apasă aici.

Q: Dragă Tathagata, aş dori să îmi spui când şi cum va veni sfârșitul lumii și dacă asta înseamnă că vom muri cu toţii la momentul respectiv?

A: Dragă vizitator, sfârșitul lumii are loc cu periodicitate. Ştiu cum și când se va desfăşura dar nu aş putea să afirm acest adevăr public deoarece ar provoca haos în lumea oamenilor. Pot să te asigur că fenomenul va apare de pe urma dereglării balanţei zonelor de gravitaţie, ceea ce va provoca un tsunami, un cutremur şi transformări ale crustei terestre. Cel mai distructiv va fi tsunamiul, care va avea înălţimea de 1000 de metri. Majoritatea creaturilor vor muri astfel.

Q: Dragă Tathagata, tot eu sunt. Are vreo legătură ce spui cu dispariţia dinozaurilor? Toată planeta va fi afectată? Chiar şi polii, ecuatorul şi locurile mai înalte? Cât va dura acest cataclism? N-ai putea să îmi spui data exactă?

A: Dragă vizitatorule, este ultimul răspuns pe care îl dau pe această temă. Nici data şi nici durata sfârşitului nu le pot afirma

aici.

Q: Dragă Tathagata, cum poate fi deschis al treilea ochi?

A: Dragă vizitatorule, al treilea ochi se formează, mai degrabă decât se deschide. Acest ochi ajunge să ia fiinţă în acei oameni care iubesc această lume pentru veşnicie şi sunt pregătiţi pentru Iluminare. Un astfel de om apare în lume o dată la câţiva ani.

Q: Dragă Tathagata, mi se întâmplă de multe ori să văd cerculeţe mici care sclipesc atunci când ţin ochii închişi. Este posibil să aibă legătură cu un al treilea ochi care încearcă să se deschidă?

A: Dragă vizitatorule, experienţa ta este una frecvent întâlnită la persoanele capabile să îşi contacteze propria karma. Pentru a înţelege mai bine situaţia, aş dori să îmi trimiţi o scrisoare mai detaliată legat de aceste experienţe. Poate fi şi o problemă legată de natura ta fizică.

Q: Dragă Tathagata, te rog să îmi spui opinia ta despre cele trei spaime care îmi afectează viaţa de zi cu zi: 1. Am 19 ani şi mă macină temerea că voi muri înainte să aflu multe dintre lucrurile pe care vreau să le ştiu şi înainte să câştig multe din lucrurile pe care vreau să le împlinesc (inclusiv posesiuni materiale). 2. Ştiu că nu sunt un Iluminat dar aş dori să ştiu ce pot face pentru a mă

apropia de această stare înainte să vină sfârşitul lumii. 3. Văd imagini în somn şi uneori le revăd ulterior şi în realitate.

A: Dragă vizitatorule, 1. Oamenii nu pot împlini toate năzuinţele în perioada lor de transfer. Dacă este ceva anume ce îţi doreşti foarte mult, putem discuta mai concret despre acea năzuinţă şi te pot ajuta să o atingi. 2. Important este să continui să pui întrebări. Aceasta, împreună cu dragostea, dau calea spre Iluminare. 3. Spune-mi te rog ce fel de imagini vezi în somn şi voi reveni cu detalii.

Q: Dragă Tathagata, văd că lumea actuală se află într-o stare groaznică şi asta mă cufundă adesea în depresii profunde. Sunt dezamăgită de toţi oamenii răi şi de atitudinile şi faptele lor rele. Nu mai văd binele din această lume, ci doar lăcomie, minciună şi înşelăciune. Trăiesc de pe o zi pe alta fără să ştiu încotro mă îndrept. Am pus pe picioare o afacere şi niciodată nu mi s-a întâmplat să am un partener de afaceri cinstit, căruia să îi vând şi de la care să cumpăr în condiţiile în care ne-am înţeles. Uneori cred că poate e şi vina mea. Ce vreau să te întreb de fapt? Am devenit oare la rândul meu o persoană care trăieşte din înşelătorie şi minciună, sau e perfect normal să îmi susţin punctul de vedere atunci când fac afaceri cu cineva?

A: Dragă vizitator, dacă treci prin agonia conştiinţei,

înseamnă că acea conştiinţă mai există. Este normal ca fiinţa umană să îşi estimeze superior propriile resurse şi posesiuni. Asta este natura afacerilor. Ceea ce te nemulţumeşte pe dumneata este o practică a obiceiurilor omeneşti şi nu o decizie rea sau bună. Toţi cumpărăm de la unii şi vindem la alţii. Ne face asta oameni mai răi? Nu cred. De exemplu, pe acest site vei găsi o secţiune prin intermediul căreia poţi cumpăra tricouri şi pandantive cu ochiul lui Tathagata. Faptul că le vând celor care vor o amintire de la mine nu mă face mai puţin Iluminat.

La naiba cu Tathagata.

Cuvinte cheie: ochiul interior

Răspunsuri: Noul album al trupei de hip-hop Ochiul Interior, Emisiunea Ochiul Interior, Mărturiile Ochiului Interior, Ochiul Interior în Hinduism şi Budism, Societatea Ochiului Interior. Ia să vedem.

Încarcă pagina: Voluntari pentru trepanaţie, O minte deschisă, un ochi interior, Deschide-ţi al treilea ochi şi Iluminează-te, Granturi de cercetare privind procedura trepanaţiei, Clinică specializată în trepanaţie, Optimizarea pulsului cerebral, Mărturii ale Iluminaţilor, Lumea văzută prin ochiul interior.

Cuvinte cheie: trepan trepanaţie

Răspunsuri: Burghiu trepanator, Trepanaţie parietală şi occipitală, Trepanaţia la popoare precolumbiene, Trepanaţia mistică din evul mediu, Riscurile trepanaţiei, Avocaţii trepanaţiei, Trepanaţii ilegale asupra cerşetorilor, Autotrepanaţia.

Dracu să vă ia, mi s-a făcut scârbă. O galerie foto arată cum trebuie să procedezi ca să îţi faci o gaură în cap acasă, cu instrumente domestice, fără riscuri de infecţie. Mărturia unui iniţiat în autotrepanaţie: imediat după desprinderea osului, am resimţit bulele de aer și lichidul intracranian năpădind prin gaură. Mi-am bandajat repede capul şi am chemat o ambulanţă. De atunci, n-am mai avut nevoie de medicamente şi am trecut la următorul nivel al evoluţiei mele spirituale. Consider că am făcut un pas înainte.

Înapoi Înapoi Înapoi Înapoi.

Cuvinte cheie: trepanaţie + Tathagata

Răspuns: Victimă a unei trepanaţii accidentale, cetăţeanul coreean care în urma accidentului își spune Iluminatul Tathagata, propovăduieşte doctrina percepţiei prin cel de-al treilea ochi, despre care susţine că i se formează în zona frontală a craniului.

*

— Bun venit în rândul nostru. Ochiul să ne fie călăuză iar prin el, altora să le fim călăuză.

— Bine v-am găsit.

Biroul este atât de încăpător încât trei sferturi din suprafaţă pare complet inutilă şi sunt nevoit să parcurg o aruncătură de băţ până la canapeaua indicată de unul din discipoli. Mă aşez mototolind în palma transpirată bonul cu numărul de aşteptare. Persoanele cheie sunt directorii: un bărbat în costum alb şi o femeie în rochie neagră cu decolteu nonconformist, ambii purtând ostentativ insigna ochiului încadrat de un triunghi. Pe birou, un craniu decorativ cu o gaură cât o nucă în lateral-spate. Un alt cuplu, probabil de rang secretarial, deretică, schimbă scrumiere, lasă dosare şi culeg dosare, cu mişcări coordonate de gesturi discrete ale celor doi directori. Am înţeles de pe site că Societatea promovează egalitatea sexelor şi fiecare post este ocupat de un cuplu, niciodată de o singură persoană. Asta include postul de director executiv pe care activează cei doi ocupanţi ai biroului din faţa mea. Dacă am reţinut bine prezentarea de pe site, există doar două locuri în această clădire unde pot fi întâlnite persoane celibatare: sala de aşteptare şi canapeaua pe care am fost invitat să mă aşez. Canapeaua Izolării. Care este, totuşi, o canapea şi nu un scaun, semn că, într-un fel sau altul, se formulează de la bun început speranţa că cineva se va aşeza cândva alături de mine. La

nivelul publicului larg, Societatea se susţine financiar printr-o agenţie matrimonială. La nivelul la care am fost însă invitat, discut cu agenţi directori ai Societăţii Ochiul Interior. Directori sau director. Nu sunt sigur dacă trebuie să folosesc singularul când mă refer la oricare din angajaţii Societăţii. Nu am avut răbdare să parcurg întreaga secţiune FAQ înainte să trimit un e-mail Relaţiilor Publice. Am observat însă că răspunsul fusese semnat de două nume.

Partea masculină a directorului face un gest care alungă discipolii din sală. Partea feminină îmi zâmbeşte cald. Cucuiul ei este vizibil, în partea dreaptă spre spate a capului. El pare un om normal, ori un impostor, ori operaţia sa a fost mai reuşită.

— Presupunem că aţi apelat la noi pentru că sunteţi interesat în aplicarea unei trepanaţii, începe ea. El răsfoieşte dosarul pe care am fost nevoit să îl depun pentru aprobarea interviului. El îşi dă seama că nu pentru asta mă aflu aici, probabil a văzut şi e-mailurile pe care le-am schimbat cu Relaţiile Publice. El îi pune ei mâna pe umăr.

— Mai bine să îl lăsăm pe domnul să ne prezinte problema şi aşteptările dânsului. Ea îmi zâmbeşte şi lasă liniştea la dispoziţia mea.

— Nu ştiu, nu cred că sunt interesat. Vreau doar să vorbesc

cu cineva care mă înţelege. Am fost îndrumat aici, dar nu sunt sigur că e locul potrivit. Nu ştiu dacă sunteţi persoana potrivită… persoanele potrivite. Am cercetat site-ul, mi s-a părut că e cel mai apropiat lucru de problema mea. Am nevoie de răspunsuri.

— Dezvoltaţi vă rog, insistă cei doi, în cor. Ideea că ar putea fi telepaţi mă înfioară pentru o secundă. Nu cred totuşi asta, el îmi citise e-mailul în timp ce ea crezuse că mă înrolez ca voluntar pentru o trepanaţie. Ea îmi zâmbeşte, el lasă dosarul la o parte şi îşi uneşte mâinile sub bărbie.

Îmi las privirea în pământ pentru a mă concentra asupra formulării şi a nu pierde vremea acestor distinşi farsori care ar putea totuşi să nu fie farsori. Nu mai ştiu ce să cred. Mă trezesc focalizat asupra bonului cu numărul de ordine şi să încep să îl rup în fâşii imposibil de subţiri. El tuşeşte şi astfel îmi amintesc unde rămăsesem.

— V-am consultat şi site-ul, mi s-a părut interesant.

— Dar, desigur, un site interesant nu este suficient să vă facă să bateţi atâta drum…

— Desigur că nu.

Îmi trec palma peste faţă, să dau la o parte un văl invizibil, al tracului şi ezitării.

— Poate sunt totuşi interesat de o trepanaţie. Balonările şi

problemele cu tensiunea arterială vin cu o senzaţie de presiune intracraniană care, din câte am înţeles, poate fi eliminată prin realizarea unei găuri… unei incizii în craniu.

— Desigur, trepanaţia asigură o îmbogăţire a volumului sanguin în creier și îi permite acestuia să „respire”, afirmă directorul bărbat, gesticulând ghilimelele. Operaţia este una cu tradiţie ancestrală sub aspect istoric, inclusiv reușita acesteia e certificată încă din antichitate în tratarea a variate tipuri de afecţiuni. Medicina îi recunoaşte unele din avantaje, însă lipsa voluntarilor a făcut ca cercetările oficiale să stagneze. Profităm de această stare de fapt pentru a promova cercetările noastre de nişă ca deschizătoare de drumuri, strict bazate pe o reţea de discipoli voluntari, iar tradiţia grupului nostru ne plasează cu un pas înainte faţă de instituţiile medicale oficiale. Deviza noastră: „O minte deschisă, un ochi interior”.

— Da, despre deviza dumnevoastră e vorba. Şi despre siglă. Mă refer la partea cu ochiul. Am înţeles din eşantioanele motivaţionale de pe site că nu e neapărat o metaforă ?

— O metaforă pentru unii, o realitate concretă pentru alţii, intervine femeia. Drumul dintre ele poate fi anevoios şi presărat de surprize.

— Am citit mult în ultima vreme pe tema celui de-al treilea

ochi, glanda pineală, a şasea chakră, profeţii despre distrugerea universului… e multă impostură şi legendă în domeniu.

Bărbatul râde cu poftă.

— Aţi fi surprins să aflaţi că până şi unii din impostori au dreptate în ceea ce afirmă, deşi nici măcar ei nu o ştiu întotdeauna. Mitul celui de-al treilea ochi e deopotrivă o poveste înconjurată de legende dar şi o istorie medicală fundamentată ştiinţific. Veţi găsi referinţe legate de deschiderea ochiului interior în picturile neanderthaliene, în învăţăturile budiste, în studiile lui Descartes… frânturi, intuiţii, experimente. Noi oferim în acest sens trepanaţia – o măsură definitivă în atingerea deopotrivă a unei stări fiziologice superioare şi a unei împliniri spirituale comparabile doar cu cea a noilor născuţi, înainte de închiderea definitivă a oaselor craniene.

Femeia se ridică şi ia craniul de pe birou indicând cu degetul gaura decupată din creştetul obiectului decorativ. Discursul ei sugerează o pregătire mai intensă în domeniul propagandei motivaţionale.

— Operaţia şi urmările sale pot părea mai neplăcute decât sunt în realitate. Tehnic vorbind, nu e cu nimic mai gravă decât un tatuaj sau un cercel înfipt în ureche. În schimb avantajele nu se reduc la aspecte decorative ci sunt de natură să

îmbunătăţească drastic calitatea vieţii. Echipa noastră de chirurgi colaboratori este rezultatul unui proces de selecţie de o severitate extremă. Pachetul nostru promoţional încurajează ca după operaţie să vă înscrieţi la şedinţe yoga pentru exploatarea noului potenţial dobândit prin eliberarea creierului din cutia craniană. În continuare sugerăm o serie de paşi care, insist asupra acestui fapt, angajează strict libera decizie a pacientului şi nu referă niciun fel de angajament contractual legat de operaţie.

Pauza de efect este probabil menită să îmi stârnească o întrebare. Probabil privirea îmi este suficient de întrebătoare.

— Ne referim aici la integrarea în comunitatea pacienţilor trepanaţi, posibilitatea de a vă angaja matrimonial într-o relaţie cu aceştia şi, în final, posibilitatea de a deveni un agent al Societăţii noastre. După cum ştiţi, campania noastră de promovare se bazează strict pe marketing de reţea, însă calitatea de agent nu poate fi dobândită decât la nivel de cuplu.

Bărbatul ridică un deget şi adaugă:

— Avem agenţi în peste zece ţări şi solicitări din toată lumea. Cu toate acestea, toţi cei care contribuie prin activitatea lor la dezvoltarea Societăţii Ochiului Interior se cunosc între ei.

Femeia, cu o postură de Hamlet, ridică craniul trepanat la nivelul ochilor săi şi afirmă definitiv:

— Suntem o mare familie.

Totul decurge şnur în demonstraţie, dar încerc să readuc discuţia pe făgaşul pe care mi-l doream.

— Eu mă aflu aici să discut mai degrabă despre problema ochiului interior. Al treilea ochi, ochiul minţii sau cum doriţi să îi spunem.

De data asta e rândul femeii să se aşeze şi a bărbatului să se ridice, preluând craniul găurit de la partenera sa şi împrumutând astfel postura hamletiană.

— Exact despre asta vă vorbeam. Ochiul interior este un concept mai degrabă mistic, încărcat de diverse interpretări, începând de la religiile asiatice până la glanda pineală a lui Descartes. Să ne gândim doar la punctul desenat în fruntea discipolilor Hindu… nimic altceva decât un manifest al aspiraţiei spre trepanaţie considerată apanajul celor iluminaţi şi al zeilor. Să ne gândim la mutilările craniene ritualice ale popoarelor precolumbiene. Ori pur şi simplu la neurochirurgia experimentală a evului mediu. Toate acestea converg într-un procedeu care astăzi are riscuri minime şi foloase covârşitoare. Şi cu asta mă refer strict la consecinţele bunăstării fiziologice, ignorând deocamdată măsurile active de implicare spirituală pe care le recomandăm pentru un rezultat optim.

— ...

— Da, vă voi răspunde la întrebarea nerostită, atât eu cât şi soţia am suferit această intervenţie şi suntem garanţi ai beneficiilor sale.

— Credeţi că ar avea beneficii privind simptomele pe care vi le-am prezentat în e-mail, presiune intracraniană, tensiune arterială, meteorism? Să nu vă fie cu supărare, am oarecare ezitări în a mă alege cu o gaură în cap fără un beneficiu concret.

— Domnule! Sunteţi ultimul om care ne-ar putea provoca o supărare. Nu ne ascundem în spatele unor ochelari de cal, istoria criticilor la adresa trepanaţiei este la fel de lungă ca a operaţiei în sine. „Oameni cu găuri în cap”, aşa ne numeşte presa. Ce părere aveţi de titlul ăsta: „Schema piramidală evazionistă a sectei automutilatorilor”. Sunt sigur că în timp ce ne-aţi consultat site-ul aţi luat contact şi cu afirmaţiile denigratorilor. Şi totuşi, vă aflaţi aici. De ce oare? Pentru că nu aţi auzit nicio opinie negativă din partea celor care au suferit operaţia. Ori pentru că nu stă în picioare credibilitatea ziariştilor care profită de percepţia reticentă firească a populaţiei asupra procedurii?

Probabil cucuiul de deasupra urechii directoarei nu are legătură cu ce discutăm aici, dar resimt o jenă cumplită legată de a pune întrebarea. Să întreb, să nu întreb. Mai bine nu întreb.

Bărbatul continuă:

— Oamenii au o reticenţă psihologică perfect justificată faţă de orice proces invaziv la adresa spaţiului corporal. Cel mai agresiv dintre acestea este chiar prima digestie a nou născutului, primele reacţii ale sistemului nervos la materia străină ingerată în stomac. Apoi întreaga noastră viaţă este supusă unor astfel de atentate la ceea ce considerăm integritatea fiinţării noastre. Prima măsea scoasă, prima operaţie, prima analiză medicală invazivă. Mai mult, chiar prima experienţă sexuală este percepută, cu mult înainte de derularea asocierilor afective sau a justificării instinctuale, ca un procedeu mecanic invaziv. Nivelul traumelor emoţionale legat de aceste atentate este dictat de cultură şi acceptarea socială. Sacralitatea corporală este protejată de prejudecăţi şi, uneori, chiar de legi impuse. Nu mai este cazul astăzi, din fericire, nu în cazul nostru cel puţin. Nu vorbim totuşi de eutanasie, ci de o intervenţie cel puţin la fel de benefică precum circumcizia, artificiile dentare sau implantele mamare. Recomandăm ca gaura să fie plasată în lobul parietal stâng dar pacienţii noştri îşi pot alege locaţia penetrării după propriile criterii estetice. Aţi aflat probabil că în urma intervenţiei rămâne o mică adâncitură în scalp care poate fi mascată de podoaba capilară.

— Să înţeleg că asta e tot ce înseamnă pentru dumneavoastră „ochiul interior”? O gaură în creştetul capului? Ce îmi puteţi spune despre o persoană care are realmente trei ochi perfect funcţionali?

Bărbatul se aşează cu o coapsă pe marginea biroului şi mâinile în poale. Privirea lui cade în picaj asupra privirii mele.

— Al treilea ochi nu există, domnule, nu în forma palpabilă pe care o sugeraţi dumneavoastră. Nu e un ochi cu iris, retină şi cornee care râde şi plânge, care clipeşte şi seduce, care observă şi măsoară. Ce înţelegem aici, la Societatea Ochiului Interior, prin al treilea ochi, este suma tuturor beneficiilor fiziologice şi spirituale dobândite în urma operaţiei şi a programului nostru spiritual. Veţi avea un creier mai irigat, un metabolism cerebral crescut, veţi vedea cu adevărat mai bine şi veţi auzi mai bine, vă veţi simţi mai bine şi nu veţi mai avea nevoie să rupeţi biletul acela de hârtie în fâşii mici. Ochiul pe care îl vedeţi pe insigna mea este un simbol al deschiderii porţilor percepţiei şi nu reprezintă nicidecum faptul că vă vom transplanta realmente un ochi în ceafă.

Respiraţie adâncă, decizii.

— Aveţi copii?

— Nu.

— V-ar fi fost de folos să aveţi. Priviţi în ochii unui nou născut înainte de închiderea fontanelei dintre oasele sale craniene. Apoi priviţi-vă în oglindă şi veţi înţelege diferenţa dincolo de orice cuvinte. Diferenţa între cei ale căror creiere sunt sechestrate în chingile craniului şi cei cu mintea deschisă.

Se lasă tăcere. Vorbim limbi străine. Renunţ să mai spun ceva despre ochiul din colonul meu. Totul e o nebunie.

— Mulţumesc pentru timpul acordat.

Doamna director îşi temperează soţul cu o atingere uşoară şi revine la zâmbetul de vânzătoare amabilă.

— Studiaţi vă rog forumul clienţilor şi agenţilor noştri pentru a căpăta un tablou complet al ofertei Societăţii. Sunt sigură că vor fi dispuşi să vă acorde asistenţa şi sfaturile necesare.

Privirea îmi fuge pe unul din tablourile care acoperă pereţii, în care un înger cu un burghiu pluteşte deasupra unei tinere care se piaptănă în oglindă.

— E pictat de unul din fondatorii Societăţii, şopteşte directoarea. Simbolizează liniştea şi iluminarea prin reflexie. Daţi-mi voie să vă ofer o carte pe care noi, adepţii Ochiului Interior, o considerăm de căpătâi, deopotrivă ca bază morală şi ca resursă informativă.

Ies din birou ţinând în mână un exemplar din Homo Sapiens Correctus, Biblia acestor oameni, crez şi metodă. Afară, în sala de aşteptare, nimeresc peste mongoloidul cerşetor, la subţiori ţine placa pe care avea desenat craniul cu trei orbite. Se ceartă cu alţi clienţi pentru că refuză să ia un număr de aşteptare şi vrea neapărat să discute cu directorul. Care director? Din controversă aflu că aici toată lumea e director, cu condiţia să aibă în subordine un număr anume de agenţi promotori ai trepanaţiei. Un cuplu de funcţionari îl scot afară pe cerşetor chiar în urma mea. Grăbesc pasul, să nu mă trezesc că mă recunoaşte şi, doamne fereşte, mă îmbrăţişează din nou. Un străin îmi taie calea şi îmi întinde un fluturaş

— Sunt nişte farsori, îmi şuieră din mers, apoi se uită hăituit în stânga şi dreapta şi o ia la fugă cu teancul de manifeste strâns la piept.

Citesc bucăţica de hârtie imprimată: Ochiul Interior minte! Jos trepanaţia! Votaţi pentru legiferarea lobotomiei! Dedesubt, sigla misterioasă reprezentând un ochi despicat de o daltă şi o adresă Web.

*

— O cunoşti pe soră-mea?

— N-am avut plăcerea. Din poze, probabil. Din poveşti, mai

degrabă, stau prost cu memoria chipurilor.

— Bine v-am găsit, domnule.

— Bună.

— Morocănos de dimineață?

— Nu mă țin minte altfel.

— Ocupați loc, vă rog.

Mă așez la măsuța cu fursecuri și cești de ceai de sunătoare aburinde, viziunea vecinei privind ideea de ospitalitate. Mă aplec spre masa de aburi și fața mi se umezește instantaneu. Sora vecinei se așează alături și mă oprește cu o mână pe antebraț.

— Să nu beți nimic înainte să termin cu dumneavoastră.

Mă las pe spate, îmi iau fața în palme și totodată îmi șterg condensul de pe obraji și frunte. Mă uit la vrăjitoare printre degetele palmelor.

— Trebuie să mă dezbrac?

— Nu, nu e cazul, funcționează ca o radiografie oarecare. E suficient să vă descălțați, să eliberăm centrii nervoși din talpă. Se poate și fără, dar de regulă îmi întărește observațiile. Dacă doriți să începem, va trebui să vă întindeți pe canapea, cât mai comod cu putință.

Mă conformez indicațiilor. Vecina nu este într-una din zilele ei guralive dar se învârte ca un satelit în jurul meu, îmi ia

haina şi mă ajută să mă descalţ. Canapeaua mă îmbrăţişează, în mijlocul câmpului de flori al tapiţeriei. O pernă mi se strecoară sub ceafa rigidă. Palmele vrăjitoarei mă mângâie pe buricele degetelor de la picioare apoi îmi masează puţin călcâiul.

— Puteţi să îmi spuneţi ce vă supără? Ce v-au spus doctorii până acum?

— Cel mai cinstit aş fi să spun că mă supără toate. Doctorii spun că mi se trage de la aparatul digestiv.

— Şi ce analize aţi efectuat până aici?

— Toate pe care le-am găsit în ofertele cabinetelor medicale. Am început cu cele mai ieftine, apoi în fiecare zi de salariu mi-am făcut cadou câte un set de analize noi. Mi s-a spus că am terminat cu ele şi dacă insist mai departe nu fac altceva decât să o iau de la capăt.

— Aveţi cumva rezultatele la îndemână?

— Îmi cer scuze, mă tem că le-am uitat în apartament. Voi reveni cu ele după ce terminăm.

— Nu face nimic, puteţi să-mi rezumaţi concluziile doctorilor?

— Nu ştiu exact cum să încep. Poate ar trebui să pornim de la ideea că sunt ipohondru, dar asta nu înseamnă că ipohondrii nu pot fi bolnavi. Aş vrea să eliminăm acest mod de judecată din

capul locului.

— Şi totuşi, ce au găsit doctorii?

Ezit, tuşesc. Am uitat cu bună ştiinţă rezultatele analizelor în cameră. Le aveam într-un dosar pe cele tipărite, plus un fişier Excel cu evoluţia tensiunii arteriale, a glicemiei, temperaturii axilare și rectale, de trei ori pe zi înainte de mese și o dată în miez de noapte, când îmi puneam ceasul să sune. Nu vreau să-i dau vrăjitoarei rezultatele mură în gură. Să muncească, să-şi pună mintea la contribuţie. Aici eu sunt sfinxul, eu spun ghicitorile şi eu cer socoteală pentru răspunsuri. Ea e cea care emite pretenţia că are un ochi format pentru desluşirea adevărului nevăzut iar eu nu mă aflu aici ca să-mi spună ceea ce ştiu deja.

— Domnule, vă întrebam ce părere au avut doctorii…

— Îmi cer scuze, m-au furat gândurile…

Sunt sigur că nu pot să spun o minciună credibilă. Nu face nimic, niciun sfinx nu lasă la voia interpretării faptul că de ghicitoarea lui depinde viitorul. Formulez minciuna din topor.

— Nimic. N-au găsit nimic. Sunt ipohondru şi excesiv de sedentar. Trebuie să fac sport şi să mă duc la femei. Să beau un vin din când în când să-mi pun sângele în mişcare. Să-mi pun vezica biliară la lucru. Să-mi schimb locul de muncă, să elimin presiunea cotidiană.

— Şi totuşi, ceva vă supără.

— Mă supără totul, dar dacă ar fi să aleg, e ceva în partea stângă sub ultima coastă, un junghi care nu se dă dus. Pe locul doi vin coşmarurile, se face că alerg printr-un intestin şi picioarele mi se cufundă în mucoasă şi nu pot înainta din pricina unei mlaştini de sucuri gastrice iar ieşirea din tunel nu se vede niciodată sau e mereu închisă, nu-mi dau seama, e mereu întuneric şi tot ce văd e din pricină că privirea mi s-a obişnuit cu întunericul.

— Aici, în partea asta? Să îmi spuneţi dacă simţiţi ceva.

— Da, acolo, un junghi. O mâncărime care se transformă uneori în junghi.

Vrăjitoarea închide ochii şi mă scanează cu palmele pe suprafaţa abdomenului, la câţiva centimetri pe deasupra cămăşii. Tresar. Nu ştiu dacă tresar din anticipaţie sau datorită faptului că abia acum mă uit cu adevărat la femeia asta, încât remarc insigna cu ochiul încadrat de un triunghi prinsă la gulerul său. Vrăjitoarea îmi apasă cu putere abdomenul cu două degete într-un punct localizat cu precizia unui microscop, declanşându-mi brusc o durere fulgerătoare.

— Aici?

Are în privire cruzimea celor care scormonesc cele mai

negre genuni în căutarea adevărului. Dragă Tathagata, dezvăluie-mi termenul de garanţie, promit să nu mă las pradă panicii şi confuziei. Oh, nu!

*

Deschid uşa băii cu cotul şi păşesc cu tălpile goale pe gresia îngheţată, cu o senzaţie acută de plâns, de nod în gât, de privire împăienjenită. Trântesc uşa după mine şi o presez cu spinarea. Intestinele îmi pulsează într-un fior iniţial plăcut, care se transformă apoi în spasme dureroase şi o chingă nemiloasă îmi strânge mijlocul până la sufocare. Am certitudinea că ochiul interior mi se zbate şi că de la colţurile lui se scurg lacrimi. Lacrimi care în mod firesc ar trebui să se scurgă pe obraji, spre colţurile gurii ori, dacă stai întins pe spate, în urechi. Lacrimi a căror raţiune e să fie vizibile, să umezească obrazul, să cerşească atenţie şi milă. Sunt ipocrit, nici măcar eu nu ţin minte chipurile oamenilor pe care i-am întâlnit în ultima săptămână, cu atât mai puţin dacă aveau vreo lacrimă pe obraji.

Vecina bate în uşa de la baie.

— Eşti în regulă? Răspunde, altfel jur că intru peste tine!... Nu te panica, mergem mâine la un doctor! Taică-meu a trăit cu un cancer ca ăsta zece ani, ştiu să schimb chiar şi pungi colostomice! Nimeni nu trăieşte veşnic, să-ţi fie clar. Nu trebuie să faci o

tragedie din asta! Totul va fi bine!

Așa-mi trebuie, am zgândărit adevărul până s-a deschis, o rană proaspăt decojită, și nu am nicio frunză cu care s-o acopăr, și nu e niciun sfinx primprejur la ale cărui ghicitori să răspund cu cele mai gogonate minciuni, și nu găsesc alt refugiu decât în leșin care, pentru o scurtă perioadă, îmi diluează iluminarea cu un dram de beznă.